

[Økonomiministeren]

Jeg har gjort disse bemærkninger, fordi jeg finder, at man nok kunne have set lidt mere konstruktivt og positivt på regeringens forsøg på at imødekomme nogle af det moderne samfunds behov for at få risikovillig kapital til betalingsbalancehvervene. Det er jo ikke traditionelle, bastante sociale foranstaltninger, vi har stillet forslag om, men derimod nogle meget specificerede ordninger til bedring af betalingsbalancehvervene, og det er faktisk kedeligt, at det ikke møder en lidt mere forstående og interesseret, medarbejdende holdning fra oppositionen.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

For et år siden var vi ude i en valgkamp, hvor ikke mindst betalingsbalancen og arbejdsløsheden var emner, der blev debatteret stærkt. Vi havde diskussionen ud fra de alvorlige udsigter, der var på begge områder, og det er fortsat vor situation. Så langt tror jeg alle her i folketinget er enige, men så hører enigheden også op. Ikke mindst fra venstres side har man gang på gang bebrejdet regeringen, at den sidder med hænderne i skødet, medens udviklingen fortsat forværres.

Sandheden er imidlertid – og det er måske det, der er så pinefuldt for dele af oppositionen – at man må erkende, at regeringen har tilrettelagt linjerne i en flerårig stram økonomisk politik, en økonomisk politik byggende på en betydelig erhvervsfremmeindsats, byggende på en begrænsning i såvel det private forbrug som det fælles forbrug, vi har i form af offentlige udgifter. Og ikke nok med, at regeringen har tilrettelagt en sådan økonomisk politik, regeringen har også vist sig at være i stand til at føre den ud i livet, startende i december med de betydelige indgreb i forhold til indtægtsdannelsen i samfundet. Ved samme lejlighed annoncerede vi fortsættelsen i forbindelse med fastlæggelsen af udgiftspolitikken for 1981. Vi måtte ud over at fastlægge udgiftspolitikken udbygge den økonomiske politik, ikke mindst som følge af de prisstigninger, der var løbet på på importeret energi, men også dette viste det sig at være muligt at føre ud i livet med støtte fra et flertal her i folketinget.

Der er ingen patentmedicin i den økonomiske krise, Danmark er i, og hvis vort samfund ikke skal have ødelagt sin sociale balance, er der heller ikke nogen hurtig medi-

cin. En ændring af den økonomiske politik må ske gradvis; det er det, vi har tilrettelagt vor politik efter. Jeg vil gerne tilføje, at det er mit indtryk, at der i udlandet er en forståelse for sigtet med den økonomiske politik, nemlig at betalingsbalanceunderskuddet gradvis i løbet af dette årti skal bringes ud af verden, og det er dette sigte, der afspejles i den finanspolitik, som regeringen med tilslutning fra forligspartierne lægger op til med det finanslovsforslag, som vi også har til behandling her i dag.

Jeg skal ikke komme med mange kommentarer til indholdet i finanslovsforslaget – det har jo heller ikke i særlig grad været diskuteret her i dag – men jeg vil godt gøre bemærkninger til enkelte hovedtal. Jeg vil godt nævne betalingsbalanceunderskuddet, som i august blev skønnet til 18½ mia kr. i 1980, faldende til 15½ mia kr. i 1981, ikke mindst som et resultat af de økonomisk-politiske foranstaltninger, der er indeholdt i aftalen af maj 1980. Jeg synes, det i den sammenhæng er på sin plads at notere de første positive resultater på handelstallene og også den beherskede prisudvikling, vi har kunnet registrere i de seneste måneder. Jeg skal ikke indlægge større optimisme i det end det, der kan aflæses af de pågældende tal, kun notere, at der er en række positive træk.

Jeg skal også gøre enkelte bemærkninger til underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet, som jo har været omtalt her under debatten. Der skal ikke herske tvivl om, at regeringen klart ønsker underskuddet på statsfinanserne nedbragt, men jeg må tilføje, at overvejelserne herom ikke må ske løsrevet fra den overordnede økonomiske politik, og vi må afvise tilløb til panik, også fordi vi set i internationalt perspektiv har et offentligt budgetunderskud, der ikke er stort. Tværtimod hører vi faktisk til de lande, der opererer med de laveste offentlige budgetunderskud.

Det ændrer ikke ved, at vi fra regeringens side har indlagt det sigte, at vi skal begrænse underskuddet, og at vi på sin vis må beklage, at vi kan konstatere en stigning på et par milliarder kroner i skønnet siden finanslovsforslagets fremsættelse. Men det er jo ikke, som det har været fremført fra nogle sider, et udtryk for en svækkelse af finanspolitikken. Der er paradoksalt nok snarere tale om det modsatte, nemlig et resultat af den stramme